

Колко величественъ бѣше той и каква сила дишаше отъ цѣлото му тѣло. Янъ го гледаше съ умиление и възторгъ. Това бѣше кралъ, облѣченъ въ кожаная мантия, съ разкошна корона отъ рогове на главата. Да стреля по него сега, когато той си почива, безъ да подозира опасността, ще бжде страшно престѣпление. Но нали Янъ жадуваше за тая среща цѣлъ месецъ! Предъ него стоеше най-желанныя ловъ и Янъ трѣбваше да стреля. Но сърдце му не даваше. Пушката затрепера въ ржцетъ му, той не можа вѣрно да се прицели. Дишането му се прекъсваше; той се задушаваше отъ вълнение.

Минаха нѣколко мига, и Янъ отново се съвзе; ржката му не треперѣше вече. Очитъ му ясно виждаха цельта. Той бѣше готовъ наново да тегли ударника

Но въ тоя мигъ еленътъ извърна глава и Янъ ясно видѣ замисленитъ му очи, голѣми уши и ноздри.

— Нима си решилъ да ме убиешъ? — сѣкашъ казваше беззащитниятъ кралъ, когато погледътъ му се спрѣ на Яна. Янъ отново се разтрепера. Тръпки побиха цѣлото му тѣло.

Най-после звѣрътъ, който живѣеше въ душата на ловеца, го накара да стреля. Изстрелътъ обаче не бѣ сполучливъ. Еленътъ скокна, — до него се показва кошутата. Другъ изстрелъ — пакъ несполучливъ. Следъ него цѣла редица изстрели. Но животнитъ успѣха да се скриятъ, като бързо скачаха отъ единъ хълмъ на другъ.

Кръвьта.

Настѣпи новъ ловенъ сезонъ. До Янъ дойде вестъ, че близо до едно езеро се явило стадо отъ седемъ елена, и водачътъ имъ по голѣмина билъ